

Förvarshögskolan
Rektor
Box 27805
115 93 Stockholm

Anmälan mot Förvarshögskolan angående avgifter för seminarier m.m.

Anmälan

NN har i en anmälan till Universitetskanslersämbetet begärt att Universitetskanslersämbetet granskar det avtal som Förvarshögskolan och hon själv, i egenskap av handledare för utbildningen Utveckling av grupp och ledare (UGL), har ingått angående rätten att nyttja varumärket UGL. NN önskar att Universitetskanslersämbetet granskar de avgifter som hon enligt avtalet behöver betala till Förvarshögskolan för att hon ska få genomföra UGL-kurser. Av NNs anmälan framgår bl.a. följande. I det avtal som hon har ingått med Förvarshögskolan förbinder hon sig att medverka vid minst ett handledarseminarium, anordnat av Förvarshögskolan, under en tvåårsperiod. Seminarierna är avgiftsbelagda och kostar drygt 3 000 kr plus moms. Förutom att delta på dessa seminarier förbinder hon sig även att beställa de uppgraderingar av materialet som Förvarshögskolan tillhandahåller. Den uppgradering som kom under 2012 kostade 2 400 kr plus moms. Förvarshögskolan för ett register över samtliga behöriga UGL-handledare och de handledare som gett sitt skriftliga medgivande finns publicerade på Förvarshögskolans hemsida. Kraven för att vara behörig handledare är att handledaren bl.a. har genomgått föreskriven utbildning och eventuella vidareutbildningar inom UGL, innehar aktuellt UGL-material samt har deltagit på obligatoriska handledarseminarier arrangerade av Förvarshögskolan. Enligt avtalet har Förvarshögskolan rätt att stryka handledaren ur registret om avtalet upphör att gälla. Avgifterna som har tillkommit för seminarier och materialuppgraderingar är enligt NN en kompensation för den årliga licensavgift som Förvarshögskolan tidigare tog ut av handledarna för användningen av varumärket UGL och som högskolan enligt ett beslut från Högskoleverket inte fick ta ut.

Utredning

Universitetskanslersämbetet har inhämtat ett yttrande från Förvarshögskolan och begärt att Förvarshögskolan noggrant redogör för UGL-utbildningen och utbildningen av UGL-handledare och anger vilket rättsligt stöd Förvarshögskolan har att bedriva utbildningen samt för att ta ut avgifter.

Förvarshögskolan har i sitt yttrande angett i huvudsak följande. UGL är ett registrerat varumärke som står för att vara vetenskapligt förankrat och kvalitetssäkrat. Det medför ett behov av både kunskap och material i enlighet med de senaste vetenskapliga rönen. Högskoleverket har i ett tidigare beslut (beslut den 24 november 2008, reg.nr. 31-1712-08 och 31-3921-08) sagt att det inte finns något hinder för Förvarshögskolan att bevaka varumärket i enlighet med varumärkeslagen. Flera av

dem som genomgått utbildningar till UGL-handledare vid Försvarshögskolan har uttryckt önskemål om att få nyttja varumärket UGL i samband med marknadsföring och genomförande av utbildningen. Mot bakgrund av detta har Försvarshögskolan upplåtit rätten att nyttja varumärket genom licensavtal med UGL-handledare. Försvarshögskolan tar inte ut någon licensavgift till varumärket UGL. För att säkerställa att varumärket UGL endast används i utbildningar som är vetenskapligt förankrade, kvalitetssäkrade samt genomförts på ett etiskt hållbart sätt har Försvarshögskolan skrivit in vissa villkor. Enligt avtalsvillkoren åtar sig UGL-handledare bl.a. att delta i ett handledarseminarium under en tvåårsperiod samt uppgradera och tillämpa UGL-material. Seminarierna genomförs som uppdragsutbildningar enligt uppdragsutbildningsförordningen och avgift tas ut enligt 5 § nämnda förordning. Avgiften för kursmaterialet tas ut enligt 4 § 3 punkten avgiftsförordningen. Avgifterna för seminariet och kursmaterialet beräknas så att full kostnadstäckning uppnås. Försvarshögskolan åtar sig i gengäld enligt licensavtalet att bl.a. kvalitetssäkra och utveckla UGL-utbildningen och skydda varumärket UGL.

I ytterligare en remiss har Universitetskanslersämbetet åter anmodat Försvarshögskolan att svara på frågan vilket rättsligt stöd högskolan har för att erbjuda UGL-utbildning och hur förordningen om uppdragsutbildning är tillämplig på seminarieverksamheten. Universitetskanslersämbetet har särskilt bitt Försvarshögskolan att svara på hur högskolan ser på kravet att uppdragsutbildningsförordningen ställer krav på att uppdragsgivaren ska utse den som ska genomgå utbildningen och att utbildningen i första hand ska avse personalutbildning.

Försvarshögskolan har i ett kompletterande yttrande anfört i huvudsak följande. UGL-utbildningarna bedrivs som uppdragsutbildningar. 5 kap. 1 § första stycket förordningen (2007:1164) för Försvarshögskolan och 1 § uppdragsutbildningsförordningen ger tillsammans rättsligt stöd för Försvarshögskolan att erbjuda UGL-utbildning.

Enligt prop. 1984/85:195 sid 5 är syftet med uppdragsutbildning, som inte är arbetsmarknadsutbildning, att tillgodose fortbildning, vidareutbildning eller annan utbildning som syftar till att höja kompetensen hos anställda. Av kommentaren till uppdragsutbildningsförordningen framgår att det ”avgörande för en eventuell vägran att anordna utbildning kan därför vara beställarens syfte med utbildning, inte däremot den rättsform i vilken en enskild beställare bedriver sin verksamhet”.¹

Försvarshögskolan anordnar UGL-utbildningar på olika nivåer på uppdrag av myndigheter, företag och andra organisationer som för arbetet har behov av att kompetensutveckla sig själv eller sina anställda. Utifrån de nämnda bestämmelserna och uttalandet i propositionen samt kommentaren tolkar Försvarshögskolan

¹ Vogel, Hans-Heinrich, Kommentar till Förordning 2002:760, sid 4.

bestämmelserna i uppdragsutbildningsförordningen som att uppdragsgivaren får vara en juridisk person eller enskild näringsidkare om syftet är att anordna kompetenshöjning för anställda. Försvarshögskolan anordnar inte uppdragsutbildning på uppdrag av enskilda organisationer eller enskilda personer.

I officersprogrammet ingår ledarskapskurser om 30 poäng. Dessa kurser tar till stor del utgångspunkt i forskning bedriven vid Försvarshögskolan. Den forskningen har genererat utbildningsinnehåll och kurslitteratur som även används vid Försvarshögskolans uppdragsutbildningar. UGL-utbildningen vilar således på samma konceptuella bas som den ledarskapsutbildning som ingår i det utbildningsprogram som Försvarshögskolan har examensrätt för.

Den som går UGL-utbildningarna gör det i syfte att det ska ha betydelse för deltagarens anställning eller arbete. Det är uppdragsgivaren som, mot bakgrund av behov av kompetensförsörjning i sin organisation, utser deltagarna och betalar för utbildningen.

NN har beretts möjlighet att kommentera Försvarshögskolans yttranden och har inkommit med skrivelser. Hon har anfört bl.a. följande. Det är hon som handledare som finansierar UGL och hon undrar vilken ställning hon som handledare och Försvarshögskolan har gentemot varandra. Hon undrar även om Försvarshögskolan har ensamrätt på de UGL-kurser som bara går att läsa hos Försvarshögskolan. Försvarshögskolan kan kräva att hon som handledare ska köpa uppdateringar när Försvarshögskolan så påtalar för att hon ska kunna fortsätta genomföra kurser och få stå kvar i högskolans handledarregister. I handledarmaterialet för UGL version 2012 skriver Försvarshögskolan att högskolan har upphovsrätt till de delar de själva framtagit. Hon ifrågasätter hur stark Försvarshögskolans upphovsrätt är. Hon anser även att det är märkligt att en statlig högskola för register över vilka handledare som uppfyller kraven i avtalet. NN har även ifrågasatt Försvarshögskolans rätt att erbjuda handledarseminarierna som uppdragsutbildning.

Universitetskanslersämbetets bedömning

Vad Universitetskanslersämbetet uttalar sig om

NN har anmält Försvarshögskolan till Universitetskanslersämbetet och bett ämbetet att granska de villkor som ställs upp i avtalet mellan henne och Försvarshögskolan. Hon har bl.a. ifrågasatt de avgifter som hon måste betala för seminarier och material för att få nyttja varumärket UGL samt om det register som Försvarshögskolan för över handledare som genomgått utbildning för UGL är i enlighet med gällande regler. NN har även ifrågasatt den upphovsrättsliga nivån på det kursmaterial som Försvarshögskolan tillhandahåller.

Universitetskanslersämbetet har bl.a. till uppgift att utöva tillsyn över universitet och högskolor. Ett syfte med tillsynen är att värna om enskilda individers rättigheter

genom att kontrollera att universitet och högskolor följer de lagar och förordningar som gäller för verksamheten. Universitetskanslersämbetet utreder dock inte frågor som kan överprövas av domstol eller som ligger inom en annan myndighets ansvarsområde. NN vänder sig i sin anmälan främst emot avtalsvillkoren i avtalet mellan henne och Försvarshögskolan. Tvister om avtalsvillkor är civilrättsliga processer som avgörs av domstol. Även frågor om upphovsrätt och intrång i varumärkesrätt prövas av domstol. Universitetskanslersämbetet uttalar sig därför inte om de delar av ärendet som avser de villkor om kostnader för seminarier och material, som ställts upp i avtalet mellan NN och Försvarshögskolan om rätten att nyttja varumärket UGL.

NN har även ifrågasatt Försvarshögskolans hantering av handledarnas personuppgifter, mot bakgrund av det register som Försvarshögskolan för över godkända handledare. Det är Datainspektionen som har tillsyn över statliga myndigheters hantering av personuppgifter, vilket innebär att Universitetskanslersämbetet inte heller i den delen gör några uttalanden.

Vad Universitetskanslersämbetets tillsyn omfattar, och som är aktuellt i förevarande ärende, är den verksamhet som Försvarshögskolan bedriver enligt förordning (2002:670) om uppdragsutbildning vid universitet och högskolor (uppdragsutbildningsförordningen). Det gäller dels UGL- utbildningen, dels handledarseminarierna. Försvarshögskolan har självt, i yttrande till Universitetskanslersämbetet, angett att seminarierna ges i form av uppdragsutbildning och detta framgår även av det nyttjanderättsavtal som NN har fogat till sin anmälan.

Försäljning av uppdragsutbildning till enskilda näringsidkare

Rättsliga förutsättningar

Ett universitet eller högskola med staten som huvudman, och som omfattas av högskolelagen (1993:1434), får bedriva uppdragsutbildning enligt uppdragsutbildningsförordningen. Av 2 § denna förordning framgår att med uppdragsutbildning avses utbildning som anordnas mot avgift från annan än en fysisk person för den som uppdragsgivaren utser.

Högskoleverket, Universitetskanslersämbetets föregångare, har angående 2 § uppdragsutbildningsförordningen uttalat bl.a. följande i rapporten Uppdragsutbildning – en vägledning (2003:35 R, s. 21):

Juridiska personer – sådana organisationer eller rättssubjekt som rättsordningen erkänner som subjekt för egna rättigheter och skyldigheter – är alltså de som kan köpa utbildningen av högskolan.
[...]

Företagsformen enskild näringsidkare kallas ibland enskild firma. Det innebär att en fysisk person själv driver och står för sin rörelse. Ett företag som drivs på detta sätt är inte en juridisk person och kan alltså inte betala avgift för utbildningen. Det gör ingen skillnad om den enskilda firman har många anställda och ett behov av fortbildning och vidareutbildning av sin personal. Den enskilda firman kan i dessa fall ändå inte köpa uppdragsutbildning av ett lärosäte, eftersom firman inte är en juridisk person.

Försvvarshögskolan har i yttrande till Universitetskanslersämbetet anfört att Försvvarshögskolan tolkar bestämmelserna i uppdragsutbildningsförordningen som att uppdragsgivaren får vara en juridisk person eller enskild näringsidkare om syftet är att anordna kompetenshöjning för anställda. Försvvarshögskolan har även angett att högskolan inte anordnar uppdragsutbildning på uppdrag av enskilda organisationer eller enskilda personer. I sitt yttrande har Försvvarshögskolan hänvisat till professor Hans-Heinrich Vogels kommentar till uppdragsutbildningsförordningen i Svensk lagsamling med kommentarer (Karnov). I kommentaren anförs följande i anslutning till 2 § uppdragsutbildningsförordningen:

”Enligt prop. 1984/85:195 s. 5 och 12 och UbU 1985/86:4 s. 7 förutsattes beställare vara företag och organisationer, statliga myndigheter samt kommuner och landstingskommuner. Syftet med att anordna uppdragsutbildning skulle få vara att tillgodose behovet att fort- och vidareutbilda människor eller att eljest utveckla deras kompetens som ett led i utvecklingen av de företag eller myndigheter där de är anställda, inte däremot att andra enskilda organ eller enskilda personer skall kunna köpa utbildning. Dessa uttalanden får fortfarande anses vara vägledande, se numera 3 § 2 och 3 st. Avgörande för en eventuell vägran att anordna utbildning kan därför vara beställarens syfte med utbildningen, inte däremot den rättsform (t.ex. ideell förening, stiftelse, aktiebolag, handelsbolag, enskild rörelseidkare) i vilken en enskild beställare - vare sig den utgör ett företag eller en organisation - bedriver sin verksamhet.”

Finns det skäl att göra en annan bedömning än den som Högskoleverket har gjort Universitetskanslersämbetet konstaterar att enligt 2 § uppdragsutbildningsförordningen kan inte fysiska personer köpa uppdragsutbildning av universitet och högskolor. Bestämmelsen kan därmed inte uppfattas på annat sätt än att köparen måste vara en juridisk person av något slag.

En enskild näringsidkare är en fysisk person som driver näringsverksamhet (se t.ex. prop. 2007/08:4, s. 47). Som Högskoleverket konstaterade är en enskild näringsidkare

(enskild firma) ingen juridisk person. Redan av denna omständighet följer alltså att en enskild näringsidkare inte kan vara köpare av uppdragsutbildning.

Försvarshögskolans uppfattning att enskilda näringsidkare kan vara köpare av uppdragsutbildningar går mot denna bakgrund inte att förena med bestämmelsens ordalydelse. Frågan är om det trots detta finns anledning för Universitetskanslersämbetet att göra en annan tolkning av bestämmelsen än vad Högskoleverket har gjort.

Den nu gällande uppdragsutbildningsförordningen har haft flera föregångare, bl.a. förordningen (1985:1037) om uppdragsutbildning i anslutning till statlig och kommunal högskoleutbildning. De principiella utgångspunkterna och riktlinjerna för 1985 års förordning framgår av regeringens proposition (1984/85:195) om uppdragsutbildning. I propositionen anförde föredragande statsråd bl.a. följande (s. 12):

Av vad jag har anfört i det föregående har framgått att jag anser att grunden för uppdragsutbildning inom det offentliga utbildningsväsendet är behovet att fort- och vidareutbilda människor eller att eljest utveckla deras kompetens som ett led i utvecklingen av de företag eller myndigheter där de är anställda. Till detta kommer den arbetsmarknadspolitiskt motiverade uppdragsutbildningen, initierad av arbetsmarknadsverket.

Beställare av uppdragsutbildning blir med denna utgångspunkt dels enskilda företag eller sammanslutningar av företag, organisationer eller andra juridiska personer i sin egenskap av arbetsgivare, dels statliga och kommunala myndigheter. Uppdragsutbildningen är således inte till för att andra enskilda organ eller enskilda personer skall kunna köpa utbildning. Jag har bedömt det som vanskligt att söka i författning precisera vilka som skall kunna köpa utbildning - någon rätt att få uppdragsutbildning utförd är det ju under inga förhållanden fråga om utan vederbörande utbildningsanordnare måste alltid göra en bedömning från fall till fall. Jag utgår för min del från att sådana bedömningar kommer att göras med utgångspunkt i vad jag nu har anfört om grunderna för uppdragsutbildning. Jag vill stryka under att innebörden i uppdragsutbildning aldrig får urholkas på ett sådant sätt att det i praktiken blir fråga om att enskilda personer köper sig utbildning.

I anslutning till riksdagsbehandlingen av propositionen anförde utbildningsutskottet följande (bet. UbU 1985/86:4, s. 7):

I likhet med föredragande statsrådet vill utskottet stryka under att verksamheten med uppdragsutbildning vänder sig dels till företag, organisationer eller andra juridiska personer i deras egenskap av arbetsgivare, dels till statliga och kommunala myndigheter. Det får alltså inte bli fråga om att t.ex. enskilda personer genom att köpa sig utbildning kringgår eljest gällande regler för antagning till högskoleutbildning.

Den angivna förordningen (1985:1037) om uppdragsutbildning i anslutning till statlig och kommunal högskoleutbildning trädde i kraft den 1 januari 1986. Enligt förordningens 1 § kunde statliga, kommunala och landstingskommunala myndigheter vara uppdragsgivare i fråga om personalutbildning och utbildning som betingas av arbetsmarknadsskäl. ”Enskilda företag och organisationer” kunde vara uppdragsgivare i fråga om personalutbildning.

1985 års förordning upphävdes i samband med de omfattande högskolereformer som genomfördes 1992–1993. I stället kom möjligheten att bedriva uppdragsutbildning att bestämmas genom motsvarande villkor i de årliga regleringsbrev för universitet och högskolor. Genom förordningen (1997:845) om uppdragsutbildning vid universitet och högskolor kom dock uppdragsutbildningen återigen att författningsregleras. Enligt 2 § denna förordning avsågs med uppdragsutbildning ”utbildning som anordnas mot avgift från annan än enskild för personer som uppdragsgivaren utser.”

Den 1 januari 2003 trädde därefter förordningen (2002:760) om uppdragsutbildning vid universitet och högskolor i kraft. Jämfört med 1997 års förordning förändrades bestämmelsen om vilka som kan köpa uppdragsutbildning genom att 2 § fick den lydelse som redovisats ovan. Några vägledande förarbetsuttalanden till bestämmelsen finns inte.

Universitetskanslersämbetet gör följande överväganden.

Universitetskanslersämbetet anser att de redovisade förarbetsuttalandena närmast ger stöd för uppfattningen att enbart juridiska personer skulle få köpa uppdragsutbildning enligt 1985 års förordning. Förarbetena innehåller dock inte någon särskild riksdagsbindning av betydelse för den nu aktuella tolkningsfrågan. Den precisering av köparkretsen som har skett genom 2002 års uppdragsutbildningsförordning medför också att förarbetena inte kan tillmätas någon avgörande roll i denna tolkningsfråga. Ämbetet anser mot denna bakgrund att förarbetena inte kan ligga till grund för en tolkning som innebär att enskilda näringsidkare kan köpa uppdragsutbildning i strid mot lydelsen av 2 § uppdragsutbildningsförordningen. Inte heller har det framkommit andra skäl för att jämställa enskilda näringsidkare med aktiebolag och andra juridiska personer när det gäller möjlighet att köpa uppdragsutbildning.

Det bör framhållas att riksdagen flera gånger har avslagit motioner om att ge enskilda näringsidkare möjlighet att köpa uppdragsutbildningar. I samband med

riksdagsbehandlingarna har utbildningsutskottet hänvisat till Högskoleverkets tolkning av bestämmelserna (jfr bet. 2007/08:UbU9 och bet. 2008/09:UbU15).

Universitetskanslersämbetet gör därför samma bedömning som Högskoleverket och upprepar verkets ställningstagande att enskilda näringsidkare inte kan köpa uppdragsutbildning enligt uppdragsutbildningsförordningens bestämmelser.

Universitetskanslersämbetet har i ett beslut den 27 februari 2014 (reg.nr 31-526-13) gjort samma bedömning.

Handledarseminarierna

Försvårshögskolan har angett att högskolan anser att uppdragsutbildningsförordningen ger utrymme för högskolan att sälja uppdragsutbildning till enskilda näringsidkare. Av det nyttjanderättsavtal som lämnats in av NN och av uppgift från Försvårshögskolan framgår att de handledarseminarier som Försvårshögskolan erbjuder UGL-handledare ges i form av uppdragsutbildning.

Universitetskanslersämbetet har inhämtat kompletterande uppgift från Försvårshögskolan att något annat avtal än nyttjanderättsavtalet inte tecknas med handledarna. Någon annan grund för att anordna seminarierna, och därmed uppdragsutbildningen, finns således inte. Vid en granskning av avtalet framgår att Försvårshögskolan och NN är avtalsparterna. Försvårshögskolan har uppgett att uppdragsutbildning inte anordnas på uppdrag av enskilda personer. I avtalet anges också att handledaren är medveten om att deltagande i uppdragsutbildning inte kan godkännas om handledaren inte är anställd, självständig juridisk person eller enskild firma. Mot bakgrund av detta konstaterar Universitetskanslersämbetet att Försvårshögskolan anordnar uppdragsutbildning till enskilda näringsidkare. Med hänsyn till hur avtalsparterna anges i avtalet framstår det även som att uppdragsutbildning har sålts till privatpersoner. Som Universitetskanslersämbetet slagit fast tidigare finns det inte utrymme för någon sådan tolkning av uppdragsutbildningsförordningen. Försvårshögskolan bryter därmed mot 2 § uppdragsutbildningsförordningen.

Vidare har NN ifrågasatt de avgifter som Försvårshögskolan tar ut för handledarseminarier och kursmaterial. Försvårshögskolan har redogjort för att avgifterna beräknas med full kostnadstäckning och att de tas ut i enlighet med uppdragsutbildningsförordningen och avgiftsförordningen.

Universitetskanslersämbetet finner inte skäl att uttala sig i den frågan.

UGL-utbildning i Försvårshögskolans regi

I 3 § uppdragsutbildningsförordningen står att en högskola får bedriva uppdragsutbildning bara om den knyter an till sådan högskoleutbildning på grundnivå eller avancerad nivå som högskolan har examensrätt för. Försvårshögskolan har redogjort för att UGL-utbildningen knyter an till sådan utbildning som högskolan har examensrätt för genom att ledarskapskurser, som till stor del har sin utgångspunkt i

forskning bedriven vid Försvarshögskolan, används både inom officersprogrammet och inom högskolans uppdragsutbildningar.

Vidare har Försvarshögskolan angett att det är uppdragsgivaren som utser och betalar för UGL-utbildningen samt att det är fråga om kompetensutvecklande arbete för deltagarens anställning eller arbete. Universitetskanslersämbetet finner mot denna bakgrund inte skäl att ifrågasätta att utbildningen uppfyller uppdragsutbildningsförordningens krav. Försvarshögskolan har dock angett att det enligt högskolans uppfattning är möjligt att sälja uppdragsutbildning till enskilda näringsidkare och Universitetskanslersämbetet uppmärksammar därför Försvarshögskolan på vad ämbetet tidigare har anfört om detta. Den särskilda bestämmelsen i 5 kap. 1 § förordning (2007:1164) om Försvarshögskolan föranleder inte någon annan bedömning.

Licensieringsverksamheten

Av 1 kap. 2 § högskolelagen andra stycket framgår att högskolor med staten som huvudman har som uppgift att samverka med det omgivande samhället och informera om sin verksamhet samt verka för att forskningsresultat tillkomna vid högskolan kommer till nytta.

Högskoleverket har i ett tidigare beslut uttalat att det inte fanns något hinder mot att Försvarshögskolan bevakade sin rätt i enlighet med varumärkeslagen (beslut 2008-11-24, reg.nr 31-1712-08, 31-3921-08). I beslutet uttalade dock Högskoleverket att den licensieringsverksamhet som Försvarshögskolan bedrev var en affärsverksamhet som inte ansågs kunna falla inom högskolans samverkansuppgift. Sedan dess har uppgiften att verka för att forskningsresultat tillkomna vid högskolan kommer till nytta tillkommit genom den ändring av 1 kap. 2 § högskolelagen som trädde i kraft den 1 juli 2009. Genom propositionen Ett lyft för forskning och innovation (prop. 2008/09:50) förtydligades att det ingår i lärosätenas uppgifter att verka för att forskningsresultat tillkomna vid högskolan kommer till nytta. Regeringen uttalade att detta innebär att högskolorna ska vidta åtgärder som syftar till att forskningsresultat ska komma samhället i stort till godo och bland annat kan detta ske genom att resultat vidareförädlas, avyttras, kommersialiseras eller kommer till praktisk tillämpning på annat sätt. Kommersialisering kan t.ex. ske genom att uppfinningar patenteras och licensieras ut till befintliga företag eller genom att nya företag bildas. Högskolornas åtgärder ska rymmas inom gällande regelverk (prop. 2008/09:50 s. 117-118). Förutsättningarna har alltså ändrats sedan Högskoleverkets beslut. Mot denna bakgrund finner Universitetskanslersämbetet inte skäl att uttala sig vidare om Försvarshögskolans licensieringsverksamhet av varumärket UGL.

Anmälarens anmärkningar i övrigt

Vad NN har anfört i övrigt föranleder ingen ytterligare åtgärd från Universitetskanslersämbetet.

Uppföljning

Universitetskanslersämbetet har i detta beslut konstaterat att Förvarshögskolan har brutit mot 2 § uppdragsutbildningsförordningen genom att sälja uppdragsutbildning till enskilda näringsidkare. Universitetskanslersämbetet förutsätter att Förvarshögskolan vidtar nödvändiga åtgärder med anledning av vad Universitetskanslersämbetet har uttalat. Förvarshögskolan ska senast den 30 september 2014 redovisa för Universitetskanslersämbetet vilka åtgärder som högskolan vidtar med anledning av detta ställningstagande. Med dessa besked avslutas ärendet.

På Universitetskanslersämbetets vägnar

Christian Sjöstrand
Chefsjurist

Karin Strömgren
Föredragande verksjurist